

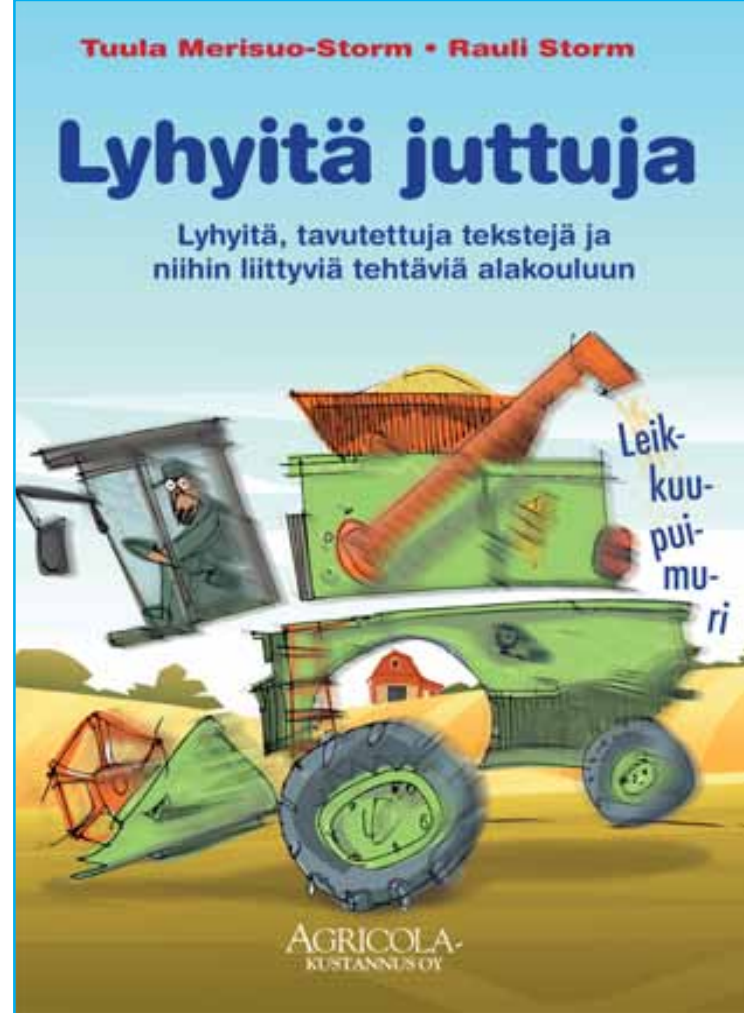
Takaisin etusivulle

Opettajalle

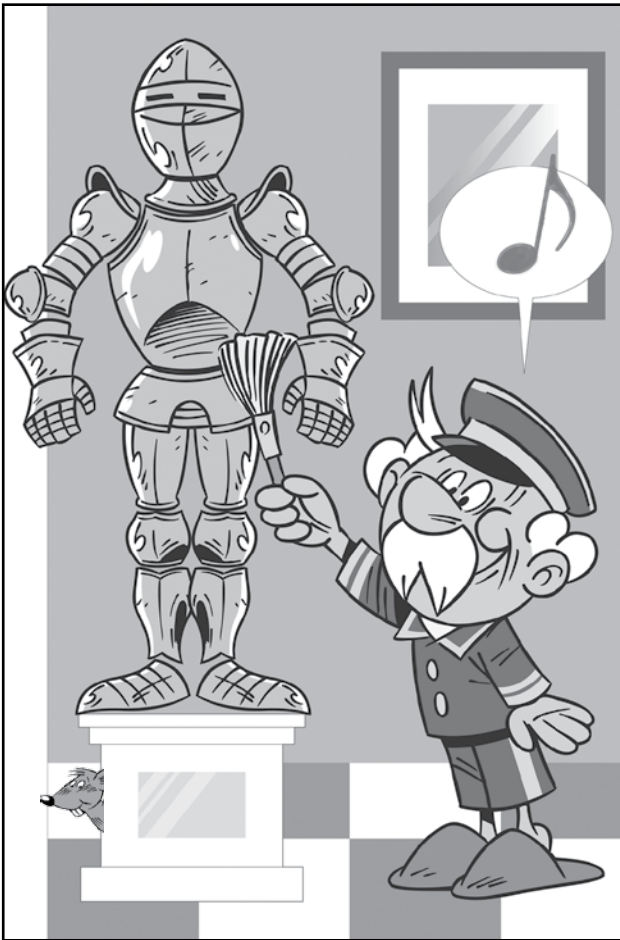
Lyhyitä juttuja -kirja on tarkoitettu juuri lukemaan oppineille oppilaille sekä heille, joille lukeminen on vielä hidasta ja työlästä.

Kirjassa on **lyhyitä, tavutettuja tekstejä sekä niihin liittyviä tehtäviä**. Tekstit on kirjoitettu selkokielellä. Hieman vaikeammat sanat toistuvat teksteissä, jotta niiden lukeminen helpottuisi. Teksteihin liittyvät kuvat auttavat tekstin ymmärtämisessä.

Moniin tehtäviin löytyy vastaus suoraan tekstistä. Silti joihinkin tehtäviin vaaditaan vähän päätelytaitoa. Teksteihin liittyvien tehtävien lisäksi tehtäväsiivuilla on niiden aihepiiriin liittyviä yhdistämis-, kirjoitus- ja piirtämistehtäviä.

Museossa	5
Robotti Roni	8
Taikuri Hupsis	11
Metsän sirkus	14
Hunaja	17
Leijonan nälkä	20
Pepe Apina	23
Laatikko	26
Villen koira	29
Metsässä	32
Kenen jäljet?	35
Hauska kukko	38
Kukko ja kana kahvilassa	41
Kukon muotokuva	44
Liisa maalaa	47
Koiran unelma	50
Hurjaa menoa	53
Hämähäkin verkko	56
Keijun pulma	59
Vernerin talot	62
Uiva koti	65
Kuralätäkkö	68
Pikku pingviini	71
Karhun soppa	74
Pupun syntymäpäivä	77
Suksilla vai pyörällä?	80
Jalalla vai mailalla?	83
Esteitä hiihtoladulla	86
Konsertti katolla	89

Mu-se-os-sa

Mu-se-os-sa on ai-~~van~~ hil-jais-ta.

I-sos-sa sa-lis-sa kä-ve-lee
vah-ti-mes-ta-ri.

Hä-nel-lä on ja-las-sa
peh-me-ät tos-sut.

Äk-ki-ä vah-ti-mes-ta-ri py-säh-tyy.

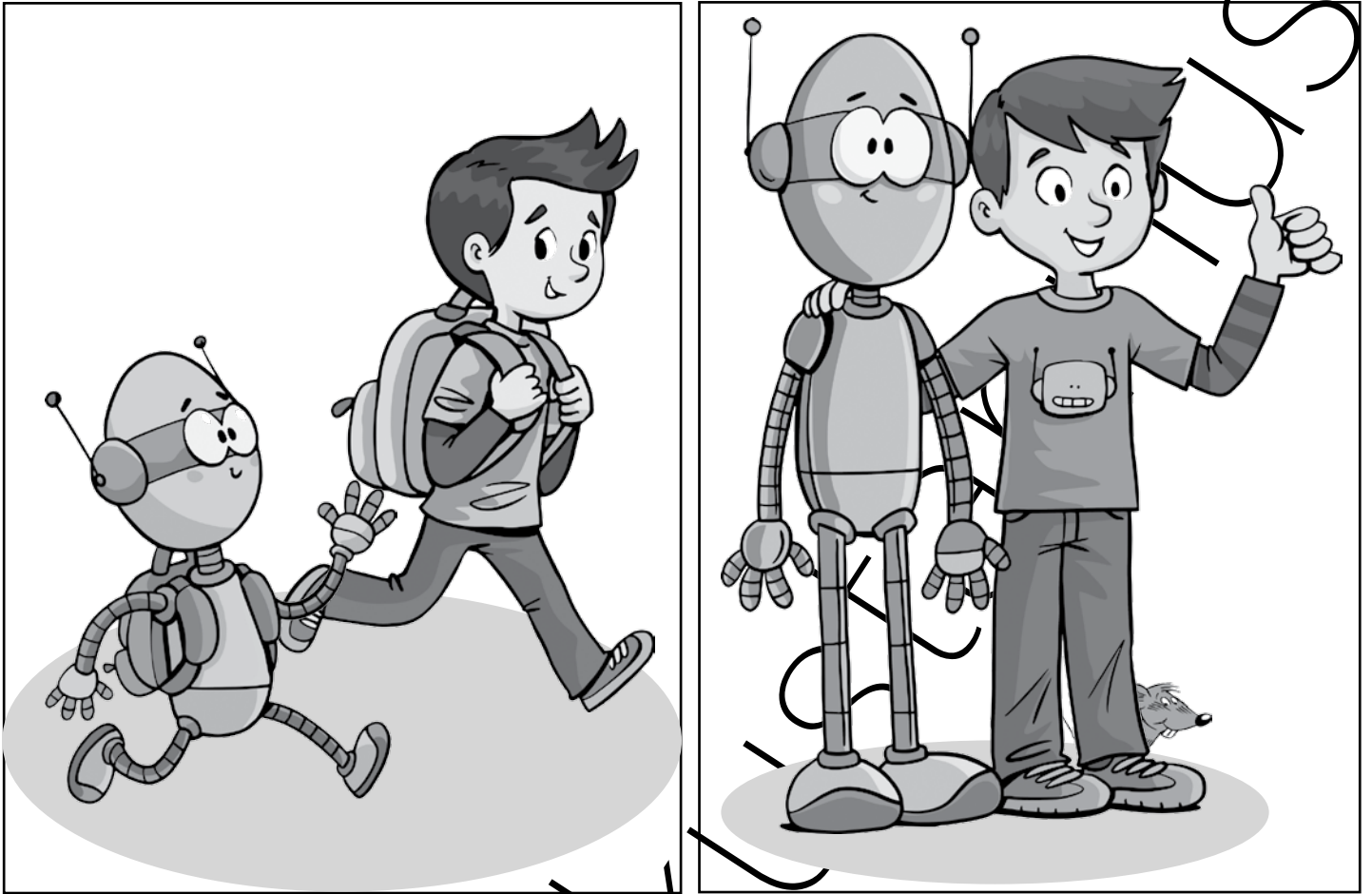
- Hän huo-maa kiil-tä-vän
haar-nis-kan pin-nal-la pö-ly-ä.

Vah-ti-mes-tari si-pai-see
haar-nis-kaa har-jal-laan.

Nyt mu-se-os-sa
ei e-nää o-le hil-jais-ta!

O-len kai-kil-la
ta-ri-na-si-vuil-la.
Löy-dät-kö mi-nut!

Ro-bot-ti Ro-ni

Mi-kal-la on e-ri-koi-nen ys-tä-vä.
Hän on ro-bot-ti.

Mi-ka ja Ro-ni me-ni-vät kou-luun,
kun he täyt-ti-vät 7 vuot-ta.

Nyt he o-vat
nel-jän-nel-lä luo-kal-la.

Jos jö-ku teh-tä-vä on vai-ke-a,
Ro-ni aut-taa Mi-kaa.

Kas-va-vat-ko ro-bo-tit?
Ai-na-kin Ro-ni on nyt
yh-tä pit-kä kuin Mi-ka.

A
O
R
I

Tai-ku-ri Hup-sis

Her-ra Hup-sis on tai-kuri.
Hän e-siin-tyy jo-ka il-ta sir-kuk-ses-sa.

Jos-kus tem-put ei-vät on-nis-tu.

Kun tai-ku-ri lu-paa
tai-ko-a ha-tus-taan ka-nin,
• siel-tä tu-lee-kin
kyyh-ky-si-ä.

Ka-ni kur-kis-taa pöy-däl-lä
o-le-vas-ta laa-ti-kos-ta.

Siel-tä tai-ku-rin pi-ti tai-ko-a
ko-me-a täy-te-kak-ku.

Mis-sä kak-ku mah-taa ol-la?

Met-sän/ sir-kus

Lam-men ym-pä-ril-lä liik-kuu
vie-rai-ta e-läi-mi-ä.

Jä-nis huu-taa: ”Kat-so-kaa,
min-kä-lai-set pyö-rät niil-lä on!”

An-ti-loop-pi, ki-rah-vi,
lei-jo-na ja vir-ta-he-po
o-vat tul-leet sir-kuk-ses-ta.

Su-si in-nos-tuu:
”Mi-nä-kin ha-lu-an a-jaa!”

Se ko-kei-lee lei-jo-nan pyö-rää.
Ar-vaat kai, kuin-ka sii-nä käy!

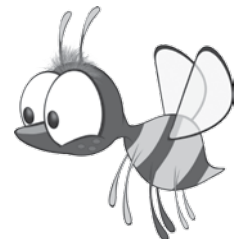
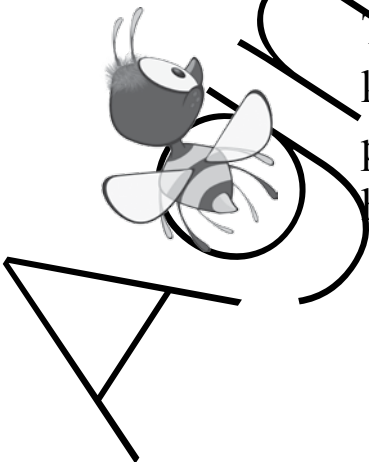
Hu-na-ja

Ot-so Kar-hu a-suu luo-las-sa.
Pie-nes sä luo-las-sa kaik-ki on
mu-ka-van lä-hel-lä.

Kun tu-lee näl-kä, Ot-son ei tar-vit-se
nou-s-ta sän-gys-tä.

Se o-jen-taa vain tas-sun-sa ja
ot-taa ruo-kaa kaa-pis-ta.

Tä-nä aa-mu-na se o-li
ko-vin vä-sy-nyt. Hu-na-ja-
purk-ki pu-to-si ja
hu-na-ja va-lui lat-ti-al-le!

Lei-jo-nan näl-kä

Lei-jo-na kar-juu vi-hai-sena.

Sil-lä on näl-kä.

Sit-ten se huo-maa pie-nen hii-ren.

”Tuos-ta saan hy-vän ma-ku-pa-lan”,
lei-jo-na a-jat-te-lee.

”Ä-lä mi-nua syö”, hii-ri pii-pit-tää.

”Mi-nul-la on her-kul-li-nen juus-to.

- Si-nä saat sen!”

Hii-ri heit-tää juus-ton lei-jo-nan ki-taan.

Sit-ten se pin-kai-see met-sään.

Häm-mäs-ty-nyt lei-jo-na a-jat-te-lee:

”Hii-ri oli oi-ke-as-sa!

Tä-mä on hy-vää juus-to-a!”

Pe-pe A-pi-na

Pe-pe kat-soo it-se-ään pei-lis-tä.

Se me-nee tä-nään

syö-mään jää-te-lö-ä

Pir-re A-pi-nan kans-sa.

”O-len-ko ko-me-a, jos lai-tan
suu-ni näin?” se miet-tii.

”O-vat-ko kor-va-ni tar-peek-si
suu-ret?” se ih-met-te-lee.

Lo-pul-ta se kek-sii:

”Pa-ras-ta on, et-tä hy-myi-len ja
lai-tan mys-syn pää-hän!”

Laa-tik-ko

Ras-muk-sen per-heel-lä on vii-si e-läin-tä.

Heil-le tuo-tiin i-so pä-ket-ti. Nyt e-tei-sen lat-tia-la on e-nää tyh-jä laa-tik-ko, vai on-ko se tyh-jä?

Kis-sa, koi-ra, kil-pi-kon-na ja lin-tu kat-so-vat laa-tik-koon. Vii-des e-läin on siel-lä.

- Sen ni-men kaik-ki kir-jai-met o-vat Ras-muk-sen ni-mes-sä. Mi-kä e-läin se on?

1. Kir-joi-ta sen ni-mi tä-hän!

Moi, mi-nä o-len RAS-MUS!

Vil-len koi-ra

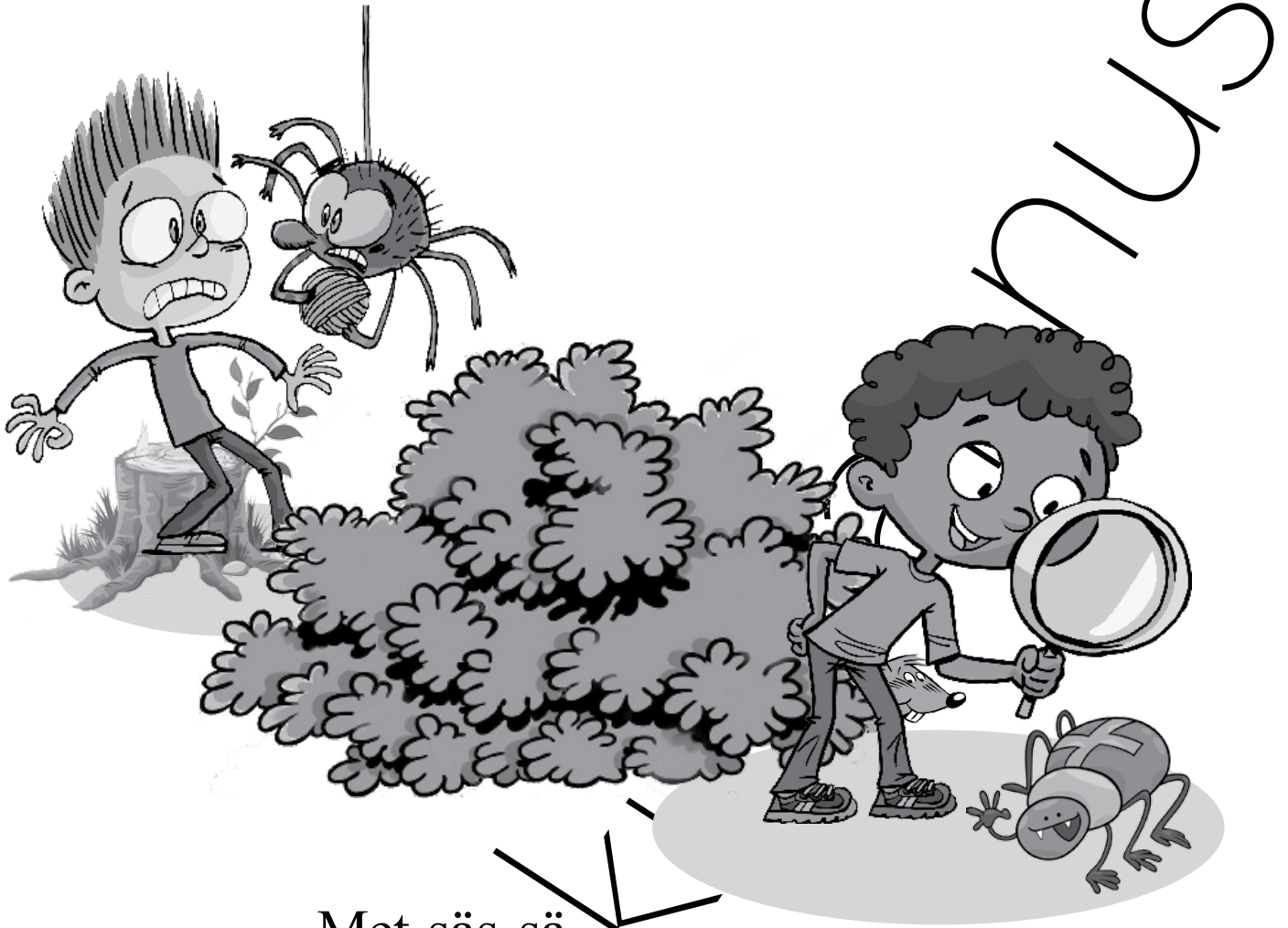
Vil-le ja Lil-li o-vat kä-ve-lyl-lä.
Lil-li hais-te-lee maa-ta
pen-saan ym-pä-ril-lä.

Tääl-lä on käy-nyt jä-nis!
Lil-li seu-raa
jä-nön jäl-ki-ä met-sään.

Vil-le huu-taa Lil-li-ä,
mut-ta si-tä ei näy mis-sään.

Äk-ki-ä pen-saan ta-kaa loik-kaa jo-ku.
Mut-ta se ei o-le Lil-li.

Sam-mak-ko tu-li kat-so-maan,
ku-ka tääl-lä huu-taa.

Met-säs-sä

Pek-ka ja Mat-ti o-vat met-säs-sä.

Ma-tin mie-les-tä ö-tö-kät
o-vat ki-vo-ja, mut-ta

Pek-ka pel-kää hä-mä-häk-ke-jä.

Pek-ka is-tuu kan-non pääl-le.

Sil-loin hä-nen e-teen-sä pu-to-aa
hä-mä-häk-ki.

Pek-ka kir-kai-see kau-huis-saan.

Mat-ti on pen-saan ta-ka-na.

Hän tut-kii suu-ren-nus-
la-sil-la ris-ti-luk-ki-a.

Sil-loin kuu-luu kau-he-a kir-kai-su.

Nyt Mat-ti-kin pe-läs-tyy!

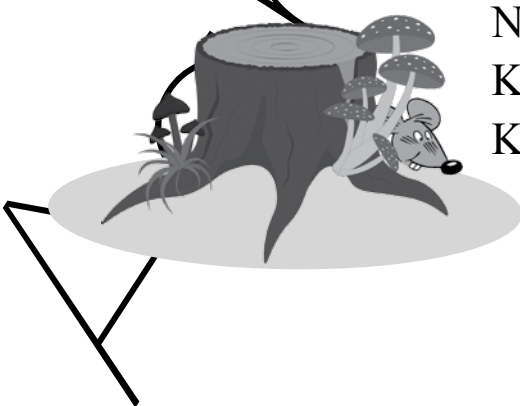
Ke-nen jäl-jet?

Met-säs sä on syk-sy.
Maas-sa on sie-ni-ä
ja vä-rik-käitä lehtiä.

To-mi kat-se-lee,
kun ket-tu seu-raa
maas-sa o-le-via jäl-ki-ä.

Ket-tu nuus-kii in-nois-saan.
Jäl-jet tuok-su-vat hy-väl-tä.

Ne lop-pu-vat luo-lan suul-le.
Ket-tu kur-kis-taa sisään.
Ku-ka siel-lä nuk-kuu?

Haus-ka kuk-ko

Täs-sä ka-na-las-sa a-suu

e-ri-koi-nen kuk-ko.

Se o-saa mat-ki-a mui-den

e-läin-ten ää-niä.

Aa-mul-la i-sän-tä häm-mäs-tyi,

kun ka-na-las-ta kuu-lui

he-vo-sen hir-nun-taa.

Ka-no-jen mie-les-tä kaik-kein

haus-kin-ta on, kun

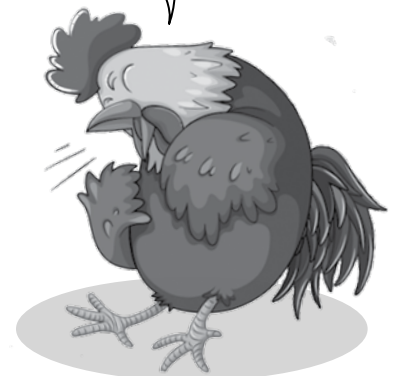
kuk-ko hauk-kuu kuin koi-ra.

I-sän-nän pu-het-ta kuk-ko

ei vie-lä o-saa mat-ki-a.

Eh-kä se pian op-pii si-tä-kin!

I-ha-haa!

Kuk-ko ja ka-na kah-vi-las-sa

Kuk-ko ja ka-na o-vat kah-vi-las-sa.

Ka-na ha-lu-aa jää-te-lö-ä,
mut-ta ku-kon mie-les-tä
jää-te-lö on lii-an kyl-mää.

”Mi-nun pi-tää huo-leh-ti-a
u-pe-as-ta ää-nes-tä-ni”, se sa-noo.

• ”Ku-ka he-rät-tää ta-lon ih-mi-set,
jos mi-nun ää-ne-ni on kä-he-ä?”

Mut-ta ka-na a-jat-te-lee:

”O-lisi hy-vä, jos me ka-nat-kin
sai-sim-me jos-kus nuk-ku-a
vä-hän kau-em-min.”

A
O
K
I
S

Ku-kon muo-to-ku-va

Ket-tu on tai-tei-li-ja.
Se maa-laa hie-no-ja
muo-to-ku-vi-a.

Tä-nään mal-li-na on kuk-ko.
Se näy-tää ko-me-al-ta.

Ke-tun si-vel-lin suih-kii
kan-kaal-la.

Lo-pul-ta tau-lu on val-mis.

Kuk-ko kau-his-tuu:

”Ei tuo o-le mi-nun ku-va-ni!”

Ket-tu se-lit-tää:

”Si-nun ää-ne-si

kuu-los-taa täl-lai-sel-ta!”

Lii-sa maa-laa

Lii-sa kä-vi tä-nään tai-de-näyt-te-ly-sä.

Ko-to-na hän ot-taa he-ti esille si-vel-ti-met ja vä-rit.

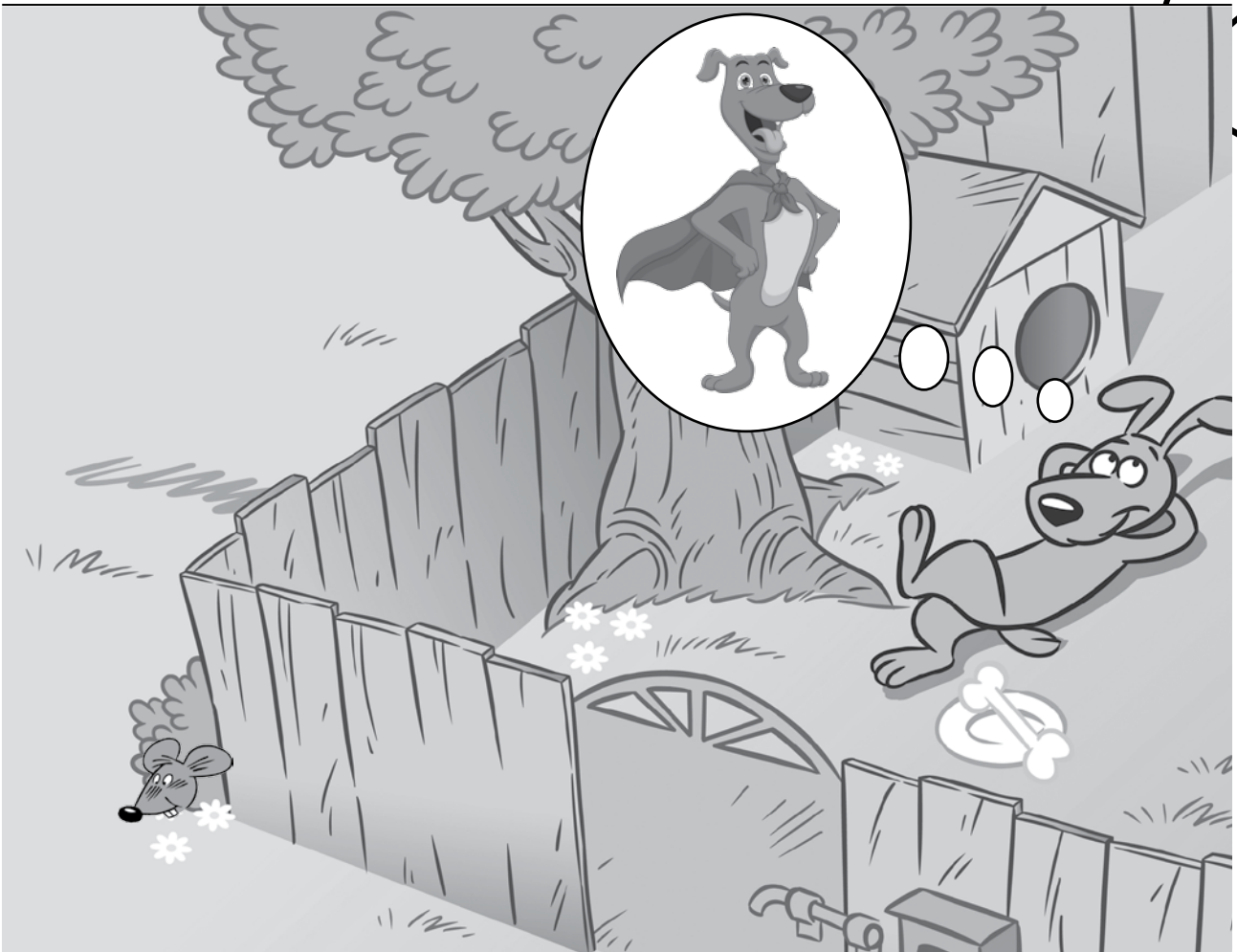
Kun Lii-sa maa-laa, maa-li-a-rois-kuu jo-ka puo-lel-le.

On-nek-si hä-nel-lä on äi-din van-ha pai-ta pääl-lä.

Il-lal-la äi-ti ri-pus-taa tau-lun ja pai-dan sei-näl-le.

Pai-das-ta-kin tu-li u-pe-a tau-lu!

A
O
R
K
L
U
S

Koi-ran u-nel-ma

Rek-ku ma-kaa pi-hal-la.

Se ha-lu-ai-si len-tää.

Jo pie-ne-nä pen-tu-na Rek-ku

u-nel-moi len-tä-mi-ses-tä:

Se pu-ki pääl-leen

pu-nai-sen vii-tan. (1)

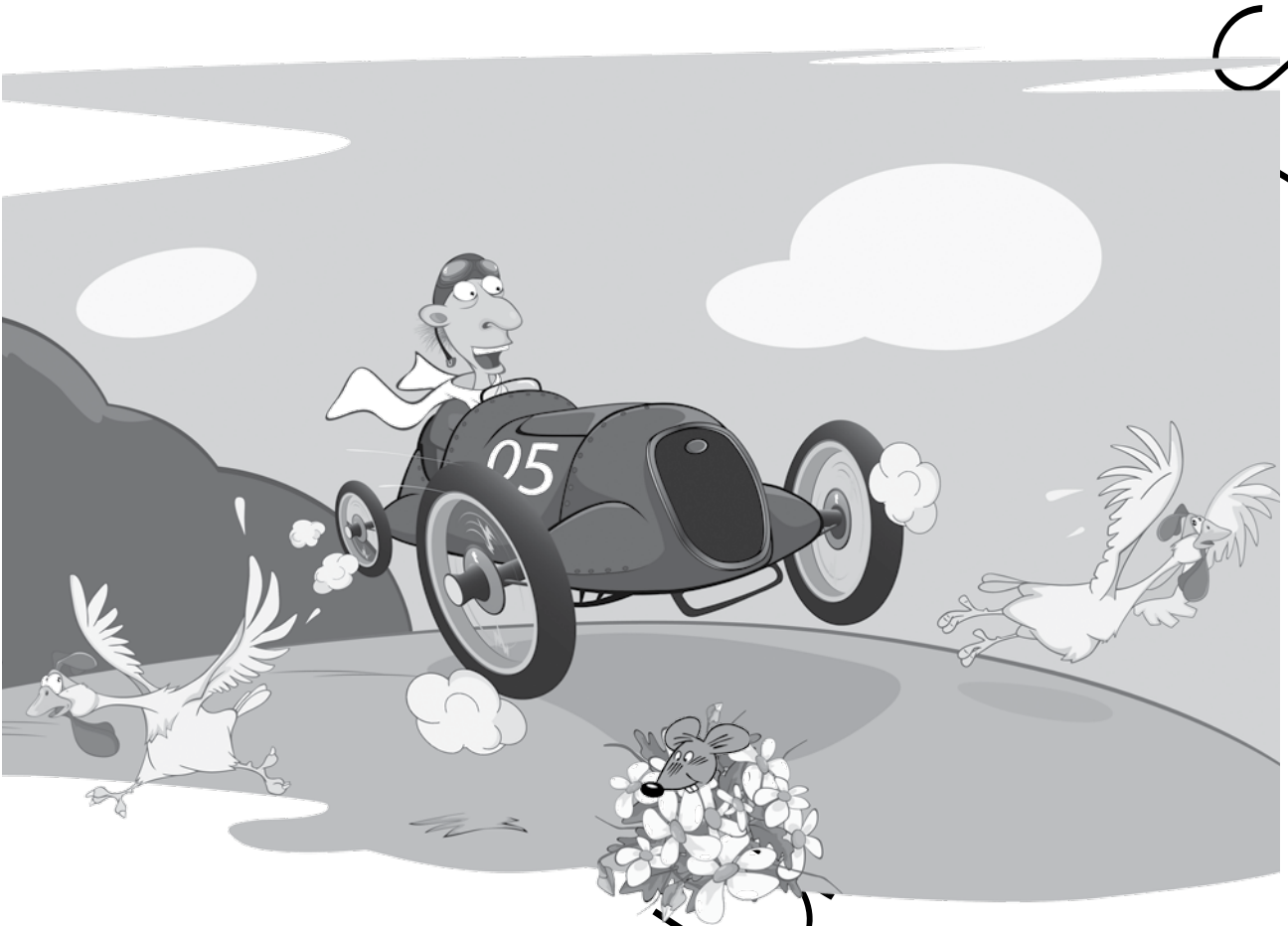
Sit-ten se hyp-pä-si ilmaan. (2)

Jos-kus pol-veen sat-tui,

kun se ry-säh-ti maa-han. (3)

Kun se hyp-pä-si pit-kän loi-kan,

tun-tui kuin se len-täi-si! (4)

Hur-jaa me-no-a

Jaa-kon au-to pi-tää ko-va-a ään-tä.

Kun hän tu-lee ko-tiin,
ka-nat juok-se-vat pii-loon
ta-lon al-le.

Kun Jaak-ko me-nee si-säl-le,
Rek-ku-koj-ra hyp-pää au-toon.

Au-toi-la a-ja-mi-nen o-li-si
mel-kein yh-tä haus-kaa
kun len-tä-mi-nen.

Se kos-kee va-ro-vas-ti
tas-sul-laan au-ton rat-tiin.
Sil-loin kuu-luu: ”Töö-ööt!”
Nyt Rek-ku-kin pin-kai-see
kar-kuun.

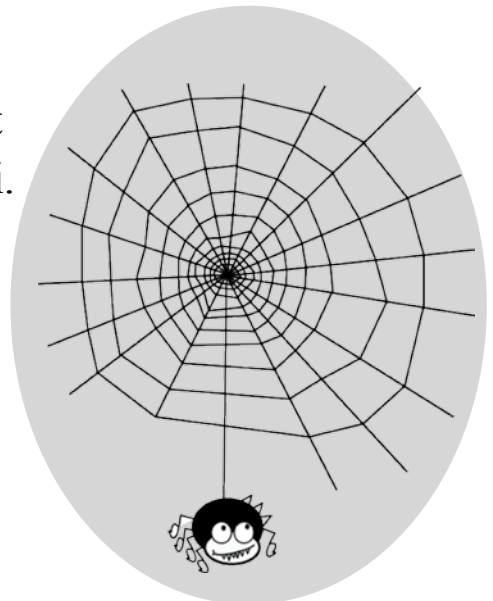
Hä-mä-hä-kin verk-ko

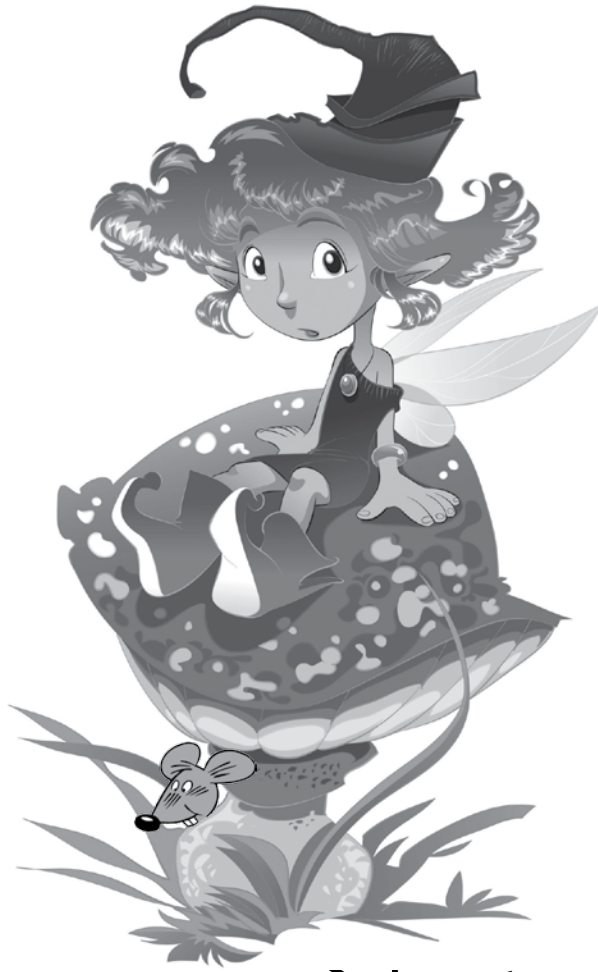
Pöl-lö-ä har-mit-taa!
Kun hän he-rä-si tä-nä il-ta-na,
hä-nen o-ven-sa
e-des-sä o-li verkko.

Hä-mä-häk-ki o-li ku-to-nut
ver-kon, kun pöl-lö nuk-kui.

- ”En pääs-syt u-los”,
pöl-lö va-lit-ti ke-tul-le
ja sii-lil-le.

On-nek-si hä-mä-häk-ki
siir-si ver-kon-sa puun
toi-sel-le puo-lel-le.

Stannhus

Kei-jun pul-ma

Pie-ni kei-ju is-tuu
sie-nen pääl-lä ja it-kee.
Se on ek-sy-nyt.

Ko-va tuu-li vei kei-jun
mu-ka-naan.

Nyt se on ai-van vie-raas-sa
met-säs-sä.

Sil-loin kuu-luu tut-tu ää-ni.

Peip-po on huo-man-nut
it-ke-vän kei-jun.

”Is-tu sel-kää-ni, niin vien si-nut
takai-sin ko-tiin”, peip-po sa-noo.

Agr

Ver-ne-rin ta-lot

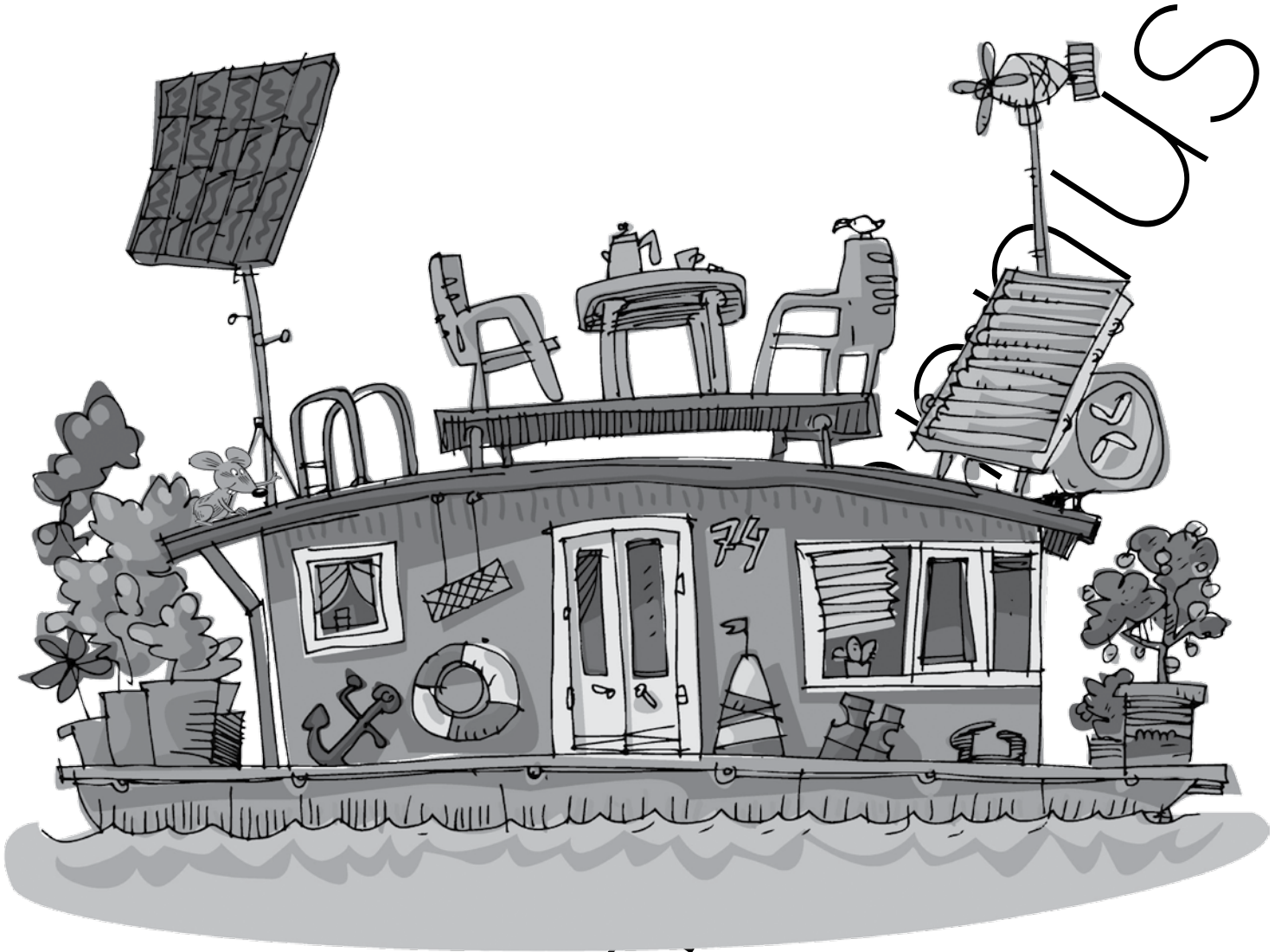
Ver-ne-ri on suun-ni-tel-lut
nä-mä ta-lot.

Hä-nen mie-les-tään ta-val-li-si-a
ta-lo-ja on lii-an pal-jon.

Ta-lo-jen lä-hel-lä sei-soo ih-mi-si-ä.
He ih-met-te-le-vät
puus-sa o-le-vi-a ta-lo-ja.

Jo-ku kau-his-tuu: ”Lii-an ou-to-ja!”
Toi-nen taas huo-kaa:
”O-li-si i-ha-na nu-kah-taa
puun leh-ti-en hu-mi-naan!”

Ui-va ko-ti

O-li-si ki-va a-su-a ta-los-sa,
jo-ka voi liik-ku-a.

Vä-hil-lä voi-si a-su-a lä-hel-lä
kau-pun-gin vi-li-nää.

Kun kyl-läs-tyy me-luun,
• voi siir-ty-ä kau-kai-sen
saa-ren ran-taan.

Siel-lä ei o-le kaup-po-ja, mut-ta
me-res-tä voi on-ki-a ka-lo-ja.

Lai-van kan-nel-la voi
kas-vat-taa pe-ru-noi-ta ja
o-me-noi-ta.

Ku-ra-lä-täk-kö

Tä-nään on sa-de-päi-vä.
El-li ja E-li-as rie-mas-tu-vat.

He hyp-pää-vät saap-pai-siin
ja juok-se-vat u-los.

Pi-hal-la on i-so ku-ra-lä-täk-kö.

El-li ja E-li-as hyp-pi-vät ja
pomp-pi-vat lä-tä-kös-sä.

Läm-min ke-sä-sa-de huuh-too
kas-vot ja kä-det puh-taik-si.

Tä-nään ei tar-vit-se men-nä
suih-kuun!

Pik-ku ping-vii-ni

Sa-taa ja tuu-lee.

Pik-ku Ping-vii-ni sei-soo
ku-ra-lä-tä kös-sä.

Se ei pi-dä sa-tees-ta.

Se ei ha-lua hyp-pi-ä
ku-ra-lä-tä-kös-sä.

Sil-lä on pääl-lä kel-tai-nen
sa-de-tak-ki ja pääs-sä
kel-tai-nen sa-de-lak-ki.

Se ha-lu-ai-si,
et-tä sa-tai-si lun-ta.

Pöl-lö loh-dut-taa:
”Pian tu-lee tal-vi.”

A
O
R
I
C

Kar-hun sop-pa

Kar-hu ja han-hi te-ke-vät ruo-kaa.
Kar-hun pa-das-sa po-ri-see
her-ne-sop-pä.

Han-hi te-kee jäl-ki-ruo-kaa.
Suk-laa-va-nu-kas mais-tuu
hy-väl-tä so-pan jäl-keen.

Kar-hul-la on kol-me las-ta
ja han-hel-la vii-si.

Kai-kil-la on jo ko-va näl-kä.

Kuin-ka mon-ta tuo-li-a
pöy-dän ym-pä-ril-lä on?

Pu-pun syn-ty-mä-päi-vä

Tä-nään on pu-pun syn-ty-mä-päi-vä
ja sik-si lei-vo-taan.

Äi-ti ko-ris-te-lee täy-te-ka-kun.

Hän pur-sot-taa sen pääl-le
ker-ma-vaah-toa.

I-sä te-kee pii-rak-kaa.

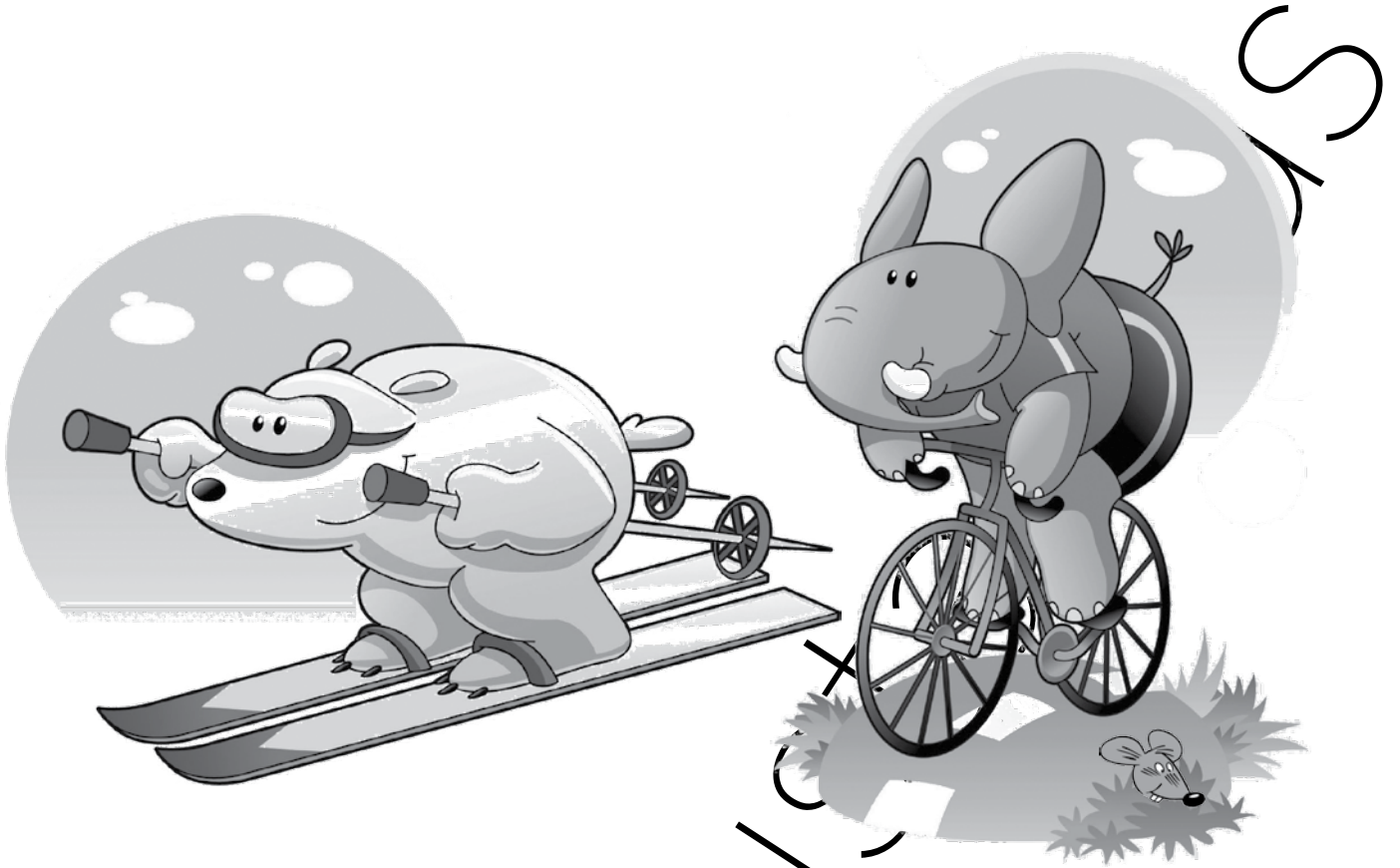
Hän rik-koo mu-ni-a jau-ho-
ka-san pääl-le.

Sit-ten hän leik-kaa he-del-mät
vii-pa-leik-si.

Oh-hoh! Ku-ka on
hau-kan-nut o-me-nas-ta?

Mis-sä on kau-ha?

A
O
R
K
K
K

Suk-sil-la vai pyö-räl-lä?

Jep-pe Jää-kar-hu ja Nik-ke
Nor-su pi-tä-vät vauh-dis-ta!

Tal-vel-la Jep-pe vii-let-tää
la-duil-la suk-sil-laan.
Ke-säl-lä Nik-ke por-hal-taa
po-luil-la pyö-räl-lään.

Jep-pe ja Nik-ke o-vat ys-tä-vi-ä.
Sil-ti he kiis-te-le-vät sii-tä,
• kum-pi on pa-rem-paa
niih-to vai pyö-räi-ly.

Vii-sas pöl-lö sa-noo:

”Ni-h-de-tään, kun on lun-ta
ja pyö-räil-lään, kun on läm-min-tä.”

Hän on ai-van oi-ke-as-sa!

Ja-lal-la vai mai-lal-la?

Kal-le Koi-ra ja Ka-ri Kro-ko-tii-li
pi-tä-vät pal-lois-ta!

Mi-tä pal-lol-la pi-täi-si teh-dä?
Sii-tä he o-vat e-ri miel-tä.

Kal-len mie-les-tä pal-lon pot-kai-su
näyt-tää ko-me-al-ta.

Ka-ri sa-noo, et-tä mai-lal-la
lyö-mi-nen on u-pe-aa.

- Sit-ten pai-kal-le tu-lee
Paa-vo Pan-da.

Hän sa-noo, et-tä mi-kään
ei ole niin hie-noa kuin
pal-lon heit-to ko-riin.

Es-tei-tä hiih-to-la-dul-la

Pip-sa ja Pau-la hiih-tä-vät met-säs-sä.

Al-kaa jo hä-män-tää.

Tai-vaal-ta sa-taa i-so-ja
lu-mi-hiu-ta-lei-ta.

Yht-äk-ki-ä kuu-luu muk-sah-dus.

Pip-sa tör-mää la-dun vie-rel-lä
o-le-vaan lu-mi-uk-koon.

Mut-ta ei hä-tää!

Lu-mi-uk-ko on peh-me-ä ja
Pip-sa hiih-tää lu-mi-u-kon lä-pi.

Kum-mal-lis-ta on, et-tä nyt
hä-nen kä-des-sään on
lu-mi-u-kon luu-ta.

Kon-sertti ka-tol-la

On il-ta. Ker-ros-ta-los-sa on
ai-vaan hil-jais-ta.

Tai-vaal-la lois-taa kuu,
ja täh-det tuik-ki-vat.

Sil-loin jos-tain kuu-luu lau-lu-a.
Jo-ku soit-taa ki-ta-raa ja lau-laa.

Y-lä-ker-ran tä-dit i-has-te-le-vat:
”On-pa kau-nis-ta mu-siik-ki-a!”

Ka-tol-la o-le-vat kis-sat
o-vat tois-ta miel-tä:

”Kyl-lä mei-dän lau-lum-me on
pal-jon kau-niim-paa!”

